

DOLT
UNDER
JORD

MARTIN FALKMAN
SARA OLSSON

DOLT UNDER JORD

MARTIN FALKMAN
SARA OLSSON

 SAGA
EGMONT

Sara Olsson

Martin Falkman

Dolt under jord

SAGA Egmont

Dolt under jord

Copyright © 2019 Martin Falkman, Sara Olsson och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726374667

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

*I am the bullet in the gun
and I control you,
I am the truth from which you run
and I control you.*

Nine Inch Nails: *"Mr. Self Destruct"*

Regnet hade fallit så länge att knappt någon längre visste när det börjat. Han tyckte om regn. Och han tyckte om mörker, möjligheten att inte synas. Men under juni månad i Sverige blev det aldrig riktigt mörkt, inte ens nu, efter vändpunkten. Redan hade några nätter passerat, med dunklare skikt som ingen riktigt hunnit märka. Varje natt från och med nu skulle innebära fler minuter av mörker. Tanken gjorde honom munter. Han tog ut stegen, av ingen annan anledning än att det kändes bra när kroppstemperaturen höjdes.

Det som inte kändes bra var att hon var försvunnen. Men han trodde sig veta hur han skulle lösa det problemet.

Rådmansgatan var lämnad åt sitt öde. Klockan var tio på kvällen och ingen verkade vilja vara där, knappt ens han själv. Det lyste i enstaka lägenhetsfönster. Han undrade vilka som rörde sig i ljuset. Om de längtade ut till skymningens regn.

Kanske hukade de sig därinne, undvek kyliga sommarkvällar för att komma ut när hettan tryckte och allt var ett inferno av värme och sol. Lagom till att han, och andra likasinnade, sökte sig inomhus.

På Birger Jarlsgatan vaknade staden till liv. Människor dök upp som från ingenstans. Trötta eller hungriga ögon mötte hans, men vek av. Såg han så skräckinjagande ut?

Läpparna formades till ett leende när han hälsade på en ung kvinna, klädd i grön regnjacka och klargula stövlar. Lysande läppar, på väg någonstans. Hon ryggade tillbaka när hon såg honom. Ögon som en vilde: hennes, inte hans. Men hon hade något. En nerv i blickens djup. Han höjde höger hand i en hälsning.

”Fan håller du på med?”

Det var inte henne han letade efter. Och hon hade en poäng med sin fråga. *Vad fan höll han på med?*

Längre fram kantades gatorna av allt fler människor. Han visste: nattklubbar, restauranger, pubar. Kvarteren kring Stureplan var välpolerade. Provocerande rena och rika. På ytan. Under den fanns alltid något annat, något smutsigare.

Något vackrare. I hans ögon.

Han undvek att stöta emot en ung mans axel. Inte av respekt, men av fokus på annat. Det var *henne* han skulle hitta, roa sig fick han göra någon annan gång.

Han knöt nävarna, borrhade blicken framåt. Detta var hennes hemmaplan. Hon rörde sig här med en sällsam bekvämlighet. Själv var han en främling. Distanserad från geografien, men närvarande i här och nu. Neonskyltar retade hans synfält, människorna likaså. De var överallt, nu, runt honom, bakom, framför. Pulsen steg. Illamåendet kom som på beställning. Han flackade med blicken. Autofokus fungerade inte. Han stannade upp, slog en hand mot tinningen för att kalibrera. Fortsatte framåt.

Han visste var hon brukade hålla till. Det var där han skulle finna henne: på en av restaurangerna från det högre prisskiktet. Aldrig att han skulle förstå, eller attraheras av, den sortens restauranger. Små portioner, dyrt som helvetet.

Regnet föll, oavbrutet. Han hade klätt sig fel. Sweatshirt, jeans och sneakers. Han var genomblöt, drog fingrarna genom sitt kortklippta hår, det hade nästan hållit sig torrt under huvan. Han hostade. Skakade på huvudet igen. Synfältet saknade fortfarande stadga.

Två kvarter längre fram låg den, restaurangen. Hon skulle vara där ikväll. Var annars?

Djupa andetag, därefter beslutsamma steg. Någon pratade med honom. Han klev rakt förbi. Synen rubbades igen, liksom skakade. En mental kollision.

"Fokus. Fokus. Fokus." Han pratade med sig själv. Det fick honom att le och en äldre man att stirra.

Framme vid dörren avvaktade han inte. Han hade väntat tillräckligt länge. Han öppnade, klev in i värmen, en vägg av imma. Han kunde knappt se. En skepnad tog form framför honom.

”Har ni bokat bord?”

En suddig kontur och många bakom den. Det var sommar, trots regnet, människor rörde sig i flock.

”Nej, nej, men jag ska. Jag ska bara. Träffa en person.”

Han klev framåt. Ord riktades mot honom bakifrån. Längre in i lokalen fanns imman kvar framför hans ögon, men han såg skarpa färger. Målade ansikten, läppar, signalfärger. Vilken var signalen?

”Du måste gå ut härifrån.” En röst bakom honom, igen.

Just då skärptes synen. Just då blev linsen klar. Just då försvann det grumliga.

Här var hon.

Det bultade i hans bröst, hela vägen upp genom halsen och in i munhålan. Blodsmaken smög upp, ut på tungspetsen. Han smakade på tungan, sög in den i munnen. Kunde inte kväva ett stön. Sedan klev han fram till henne, fyra steg i rätt riktning.

Hon satt ensam vid sitt bord och såg inte överraskad ut när han stannade en halvmeter från henne. Alla andra i rummet kunde vara vilka som helst. Det spelade ingen roll. Han behövde dem inte. Hon behövde dem inte.

”Kom. Följ med mig”, sa han.

Hon reste sig upp. Tittade på honom.

”Så du fann mig”, sa hon. Och följde med.

Bilens motorljud överröstade musiken från radion, men det gjorde honom inget. De kommersiella radiostationerna spelade mest skit. Han svepte blicken över vägbanan, längs sidorna. Skogen var välbekant.

Han sneglade åt hennes håll. Det var tydligt att hon var upprymd. Hon hade svårt att sitta stilla i passagerarsätet. Sjöng med i refrängerna, trummade med händerna på sina lår. Hon noterade att han smygtittade på henne och boxade honom på axeln.

Han vände huvudet helt åt hennes håll. Hon log vackert, leendet inramat av svallande rödbrunt hår. Hon var klädd i en röd sommarklänning och med en matchande kappa över den. På fötterna bar hon röda ballerinas skor. Klädseln synkade definitivt inte med regnvädret, men människor var irrationella.

Han själv var bästa exemplet: den genomblöta tröjan hade han tagit av sig, men t-shirten under var lika våt. Av hennes blickar att döma var det ändå ett bra drag. Han sträckte på sig.

”Vart är vi på väg?” frågade hon, ansiktet fortfarande vänt åt hans håll. Hon var helt såld. Det pirrade i hans mage. Han kunde nästan känna förväntan i hennes andedräkt.

Hon hade tjuvat om det här tidigare, om att få åka med honom. Han vände sig framåt igen, fokuserade på vägen. Det regnade fortfarande kraftigt, slog mot rutan. Han hade bytt vindrutetorkare ett par veckor tidigare. Kanske förutspått det skyfall som väntat.

”Du får se. Jag kommer inte ge dig några ledtrådar. Det är inte på spåret det här.”

Något i klangen i hennes skratt fick det att vända sig i hans mage. Tänk att vara så intresserad av någon att du accepterade vilka skitskämt som helst. Avskyn låg på hans tunga, smakade illa.

Han samlade tankarna, fokuserade på sina egna känslor. Tog ett djupt andetag. Kände lättnaden över att ha henne hos sig. I flera dagar hade han trott att hon var förlorad.

Han hade ringt, textat, mejlat, utan svar. Nu var han tillfreds. De skulle snart vara framme vid stugan.

När bilen till slut nådde sitt mål var han snabbt ute, gick runt bilen och öppnade dörren åt henne. Hennes leende lovade mer. Hon var vacker. Fantasin skenade.

”Vad fint här är!” sa hon.

”Äh, lägg av. Tomten behöver fixas till. Men det är insidan som räknas”, poängterade han.

Han klev intill henne för att känna doften av hennes hår, hennes kropp. Lade händerna runt hennes axlar, klämde åt, sköt henne framåt, mot stugan. Hon var medgörlig. Han var stadig på handen, tog ett par kliv förbi henne. Spänstiga steg, upp längs trapporna till dörren, som han låste upp. Därinne var det ljust. Han var övertygad om att hon skulle tycka om stugan. Stearinljus väntade i alla rum, redo att tändas.

De klev in. Han iklädde sig rollen som guide, visade henne runt. Tände ljusen, ett efter ett: köket, vardagsrummet, hallen, badrummet.

”Stugan är verkligen fräschare inuti än utanpå”, sa hon.

De nådde sovrummet. Han hade stora planer för resten av natten och var övertygad om att hon var med på spelreglerna. Han tände stearinljusen. Det ryckte till i hans ögonlock, i hans fingrar. Han höll sig nära henne. Hon vände sig mot honom. Det var dunkelt. Han såg tårar på hennes kind.

”Det är så vackert härute”, sa hon. ”Det är så jävla vackert.”

Han lutade sig fram, kysste hennes kind. Tog ett steg bakåt och betraktade henne. Det var hon som var vacker, inget annat. Stugan var ingenting i jämförelse med henne. Hon var lång, hennes hals senig och full av liv.

För en sekund tappade hon fokus, märkte han, tittade på något snett bakom honom.

”Vad är det där?” frågade hon.

Han vände sig om. Tog ännu ett steg bakåt. Tittade på henne, därefter på dörren längs väggen.

”Det där är källardörren. Vi kan gå ner där sen.”

”Vad lustigt att du har en ståldörr ner till källaren.” Hon signalerade osäkerhet och darrade till, som att hon slogs av en tanke.

Han tog ett par snabba kliv framåt, mot henne. Slingrade armarna runt henne, knuffade ner henne i sängen och kysste hennes läppar.

”Mindre prat, mer action”, suckade han när de landade på den mjuka sängen. Han kände hennes krampaktiga grepp runt sina axlar, men snart slappnade hon av och sveptes med i stunden.

I
Två Månader Tidigare

1

Jack Forsberg låste upp dörren till sin lägenhet, öppnade och klev in. Han tände den klotformade taklampan i hallen och hängde av sig sin bomberjacka medan han sniffade i luften. Det luktade bränt, fortfarande. Doften hängde kvar från gårdagen: papperen han eldat upp i vasken. Han hade inte trott att det skulle ryka så förbannat mycket och hade varit tvungen att slita ner brandvarnaren från taket och tvinga ut batteriet. Men nu var papperen borta. Det var det viktiga. Han fattade inte varför han skrivit ner uppgifterna över huvud taget.

Namnuppgifter, personnummer, telefonnummer, adresslista. Det hade känts upphetsande när han sett alla namn framför sig, men han hade ändå förstått omgående att det varit en dålig idé.

Han trampade ur sina jympaskor och ryckte på axlarna. Musklerna ömmade och magen knorrade, men just som han skulle gå till köket för att värma en mikropizza ringde mobilen.

”Jack.”

Han svarade utan att kolla vem det var. Istället lät han blicken svepa ut genom köksfönstret. Det var mörkt i Årsta. Åtminstone i den mån det någonsin blev riktigt mörkt i Stockholmsområdet.

”Hej, Jack. Det är jag.”

Viktoria.

”Jag tänkte precis på dig”, sa han och andades in djupt. Det var tur att han varit förberedd på att hon skulle höra av sig, även om det tagit sin tid.

"Jaså, vad tänkte du då på?" Hon lät angelägen.

"Jag tänkte på att jag verkligen tyckte om att träffa dig. Och att jag vill träffa dig igen. Jag tänkte att jag borde ringa dig och berätta det för dig. Men du hann bevisligen ringa mig först."

"Mmm, jag hann först." Hennes röst var mild.

"Och ..." lirkade han.

"Och ... " Tystnad. "Jag tyckte också om att träffas."

"Så det räckte inte med en kaffe ute i svinvädret?"

Ett skratt som var för stort för samtalet fyllde luften.

Kaffet räckte inte för honom heller. Hon hade gett honom femton minuter, varken mer eller mindre, ute i surt vårslask och det hade väckt hans nyfikenhet.

Han hade sett något speciellt med henne redan när hon legat utsträckt på hans brits på jobbet. På mage, med ansiktet lutat mot den mjuka rundningen vid änden. Det var något med ryggtavlan och det röda håret som varit som en kaskad av blod i solskenet som fallit in genom det smutsiga fönstret. Glaset var putsat nu, britsen likaså. Kanske skulle hon ligga där igen, framför honom.

Hon hade haft en enkel upphakning i ryggen, det var allt. Musklerna omkring verkade välanvända. Han undrade hur manisk hon var när hon tränade. Eller knullade. Det var inte så ofta han tänkte den typen av tankar om sina klienter. Men det fanns undantag.

De hade gått ut och druckit kaffe efter jobbet och det hade varit frustrerande. Diskussionen hade, överraskande, svängt till litteratur. Murakami, Poe, Strindberg, Lessing. Viktoria var intelligent. Han tyckte om det. Det hade känts bra, trots att han varit tvungen att lätta på trycket så fort han kommit hem efteråt.

Varför hade hon inte frågat om han skulle följa henne hem? Nästa gång de sågs skulle det bokstavligen slå gnistor i sängen och nu var hon i luren.

"Du vet, jag borde egentligen inte träffa dig igen", erkände hon. "*Förmodligen inte*", lade hon till, som en försäkran.

"Varför borde du inte träffa mig?" sa han.

"Det vill du inte veta."

"Det finns inget jag inte vill veta", försäkrade han.

"En del saker är bäst att inte uttala."

Hon försökte åtminstone, det kunde han inte klandra henne för.

"Ut med språket."

"Du är inte min typ."

"Men ändå pratar vi", försökte han.

"Ändå", ekade Viktoria. "Trots att min bästa väninna avrådde mig från det. "

Hon lät känslökall och Jack undrade om hon ansträngde sig för att finna den tonen.

"Det är okej. Ibland måste man släppa lite på kontrollen. Och ibland måste man skita i vad kompisar säger. Men jag förstår. Både du och hon tänker förstås fortfarande att jag kan vara vem som helst, att du inte känner mig tillräckligt bra."

"Vadå, är kvinnor så lättlästa?" Viktoria lade an en dramatisk ton.

"Jag har aldrig gillat lättlästa kvinnor. Det förklarade jag väl när vi träffades?" sa Jack.

"Touché." Viktoria skrattade igen, varmt eller svalt, Jack kunde inte riktigt avgöra temperaturen.

"Men berätta nu, varför borde du inte träffa mig?" försökte han en gång till.

"Jag brukar inte dejta."

"Jag tror inte att vi dejtar. Den enda gång vi har träffats stod vi utomhus och skrek till varandra för att överrösta vinden."

”Den var rätt högljudd”, sa hon. Det där sköra, lite osäkra som han anat i rösten var på väg att försvinna. Han visste inte om han tyckte om det.

”Och mer?” Jack förbannade sig själv för att han visade för mycket av sin nyfikenhet. ”Varför dejtade du inte?”

”Jag har valt en mer teknisk lösning.”

”Det låter kliniskt.”

”Tvärtom.”

Jack undrade vilken typ av män Viktoria brukade träffa. Idioter utan personlighet, gissade han.

”Men Lisen är lite skeptisk till mitt sätt att välja ut män”, fortsatte hon.

”Heter hon så, din bästa väninna? Lisen?”

”Ja. Hon är min terapeut också.”

”Och så ligger du med henne.” Han skrattade åt sitt skämt, men skrattet var inte på riktigt.

”Det händer”, sa hon med allvar i rösten.

Jack hade känt blodet strömma till redan när han först hörde Viktorias röst. Han hade förstått att det var något konstigt med henne. Det här hade plötsligt utvecklat sig till en bisarr konversation. Han tittade ut genom vardagsrumsfönstret. Trots mörkret syntes lite smutsigt snöglopp i ett gatuhörn; ett lager av grus hade isolerat det mot den annalkande vårvärmen. Jack vinklade persiennerna, gick sedan och vinklade alla persiennerna i hela lägenheten.

”Din kompisterapeut låter jättetråkig”, sa han.

”Bara för att hon är skeptiskt inställd till dig? Hon kanske är klok. Och hon är allt annat än tråkig, så mycket kan jag säga.” En retfullhet hade sökt sig in i Viktorias röst.

Tänk om hon bara visste. Det där retfulla kunde kosta henne dyrt så småningom. Jack tänkte på att strypa den där Lisen långsamt, se livet förtvina i hennes ögon. Han grep hårdare om telefonen, som han betalt mycket pengar för.

Hans handflata var svettig, telefonen gled, han ville inte tappa den, tappa samtalet. Ivern i Viktorias röst började dö ut. Han var tvungen att agera snabbt:

”Men du, det spelar ingen roll att du har en bästa kompis som verkar tävla om priset som världens tråkigaste. Vi måste ses igen. Snart. Våldigt snart. Eller hur?”

Han frammanade den rätta tonen i rösten: självsäkerhet blandad med förväntan och otålighet. Det var alltid riskabelt att snacka skit om någons kompis. Men Viktoria kunde ta det, det kände han på sig. Hur kunde man vara bästa kompis med sin terapeut? Och dessutom ligga med henne? Något kanske var seriöst snett med den här kvinnan.

”Vi måste väl det.” Viktoria lät med ens annorlunda, rösten sänkt en oktav. Han förstod att hon blev upphetsad av tanken på att ses.

Jack tryckte telefonen mot örat medan han fortsatte in i sovrummet. Där sköt han de hjulförsedda och spegelprydda garderobsdörrarna åt sidan och blottade klädhyllorna innanför. Skjortor, tröjor, t-shirts, kalsonger och strumpor.

”Så ... när träffas vi då?” frågade han och föste högen av svarta t-shirts åt sidan. Han lyfte fram en röd ryggsäck som hade stått dold där bakom.

”Vad gör du?” frågade hon. ”Det låter som att du är ute och promenerar eller något?” Han tyckte om att en ton av osäkerhet åter smugit sig in i hennes röst.

”Va? Nej, inget, jag ska bara ta lite käk. Jag är hungrig som fan. Men det ser tomt ut i skafferiet.” Han suckade ljudligt och lyfte över ryggsäcken till sängen. ”Så när ska vi ses? Jag vill verkligen träffa dig snart. Det var så ... laddat mellan oss.”

Han drog i dragkedjan på ryggsäckens stora fack och öppnade den. Viktoria sa inget. Började hon få kalla fötter?

”Hallå, är du kvar?” Han vågade sig på ett mjukt skratt. Allt i livet handlade om balans, särskilt när det gällde mänskliga relationer.

”Eller hur.” Hon återkom i luren. ”Jag är här. Ska vi ses redan imorgon kanske?” Hon lät inte så självsäker som hon trodde. Han visste att hon var helt såld på honom.

”Det tycker jag”, bekräftade Jack. ”Vi kan väl ses någonstans på stan. Sen kanske vi kan gå hem till dig. Om vi vill?” Han anlade en trevande, lite pojkaktig ton i sina svar. Han behövde stärka henne i känslan att det de hade på gång var rätt.

Han log och tog fram en behållare ur ryggsäcken. På framsidan syntes en gul varningstext på svart bakgrund. Han skakade försiktigt på behållaren, det rasslade.

”Mmm, om vi vill”, trevade hon.

”Och det vill vi nog”, försäkrade han henne. Han grävde med fingrarna djupare ner i ryggsäcken och fick tag om något tungt och hårt som han drog fram. I handen höll han nu den räfflade ytan på ett handtag. En svart chockbatong. ”Vi kan väl höras imorgon och bestämma tid och plats, okej?” fyllde han i.

”Det gör vi. Jag ser fram emot det.” Hennes röst hade återfått sin trygghet. Det var ett gott tecken.

”Jag också. Vi ses.”

Han tryckte bort samtalet och vägde chockbatongen i handen. Han tryckte på den röda knappen. Blått ljus fladdrade mellan två silverfärgade elektroder längst uppe på toppen. Han log. Morgondagen skulle bli en succé.

2

Jack var naprapat på ett företag som hette Ryggdunk. Det var det fånigaste företagsnamn han någonsin hört, men kliniken hade ett bra läge på Södermalm. Själva mottagningen kompenserade möjligen sitt putslustiga namn en aning genom att vara både opersonlig och tråkig. Väggarna var vita och överallt fanns genomskinliga glasrutor och gardiner man skulle dra jävla hit och dit för att skydda mot insyn.

Hans steg var de enda ljud som färdades genom lokalen. Klockan var bara sju.

”Vi tror på det öppna landskapet, en känsla av att dela med sig”, hade personalchefen sagt när Jack blev anställd. ”Här tror vi på teamwork. En sammansvetsad grupp gör ett bättre arbete än en enskild person, oavsett hur kunnig och driven den personen är.”

Varför hade han inte startat eget?

Numera var det ganska lätt att hitta en anställning som naprapat och han hade varit bekväm. Han hade heller aldrig brytt sig om eller strävat efter fler ansvarsområden eller popularitet bland sina kolleger utan höll sig mest på sitt rum, där han bokade in patienter och var en mönsteranställd. Han ville inte vara en del av de andras öppenhet.

Jack slängde av sig väskan i sitt rum. Han använde ofta de tidiga morgontimmarna för att få vara i fred. Som en del av morgonrutinen drog han igång datorn och startade musiken. När han var ensam på kontoret kunde ingen klaga

på oljudet. Första kunden skulle inte komma förrän om en halvtimme.

"Sovit gott?" Urban Österman stack in huvudet på Jacks rum bara en minut senare. Jack ryckte till, hade inte hört någon komma. Urban var den enda vän han hade på jobbet.

"Alltid, älskling" svarade Jack. Han samlade sig fort. "Vad fan gör du här så tidigt? Har du ramlat och slagit i huvudet?"

Ingen, förutom Urban, visste mer om Jack än att han var skicklig på sitt jobb.

"Jag bara kollar vad du har för dig. Funderar du på att byta yrke igen?" sa Urban. "Du har den där lite rastlösa blicken. Och så lyssnar du på Black. Du lyssnar fan alltid på Black när du grubblar."

"Ingen känner mig som du gör."

"Det är för att jag älskar dig."

Jack var road av jargongen.

"Dra åt helvete."

"Reser gärna till värmen", sa Urban. "Det är som ett jävla aprilskämt utomhus."

De log åt varandra medan Eddie Vedder sjöng om olycklig kärlek. Egentligen berodde Jacks leende mest på Urbans uppenbarelse: han var lika illa klädd som vanligt. Allt satt fel och var snedknäppt.

Jack trivdes med Urban, men inte i arbetsrummet. Så visst hade Urban haft rätt när han nämnde rastlösheten. Inte ens när Jack pluggat på naprapathögskolan hade han känt speciellt mycket för yrket.

Han visste egentligen inte varför han valt att bli naprapat. Han hade kunnat bli vad som helst, men nu stod han här, dag ut och dag in, med andra människors kroppar i sina händer. Han hade gått direkt från gymnasiet till utbildningen och nu hade han jobbat här i mer än sex år. Vad skulle han göra härnäst? Ibland slog det honom att

livet kunde varit betydligt mer bekvämt om han valt en annan yrkesbana. En del människor valde att omskola sig, men det var inget han planerade. Kanske var det omväxling han saknade.

När Urban försvann ut ur hans rum skiftade musiken. Ben Nichols sjöng om det sista bleka ljuset i väst. Vad fan skulle han jämt lyssna på så deppig musik för? Jack satt vid datorn och putsade noteringarna han gjort efter gårdagens sista patient. De journaler han skrev var alltid ytterst välarbetade. När allt gnäll var bortsållat återstod inte särskilt mycket text. Det gav honom ett lugn.

Han kunde vara så trött på vardagen, på människor och deras krämpor.

Jacks arbetsrum var fläckfritt, precis som hans förflutna. Han existerade inte i något belastningsregister och hade aldrig rönt minsta uppmärksamhet från polis eller myndighet. Det var, så klart, en fördel och en förutsättning för att han skulle kunna röra sig som han ville.

Att bemästra impulser och infall upptog en orimligt stor del av hans liv. Men han hade lärt sig hantera situationer, utarbetat tekniker och metoder. Att han bjöd ut Viktoria efter första behandlingen, för exakt nitton dagar sedan, gick rakt emot allt han vanligtvis gjorde. Det var, för det första, helt emot hans uppsatta regler kring anonymitet och säkerhet.

Han visste att hon hade kämpat med sig själv efter det där kaffet tillsammans med honom på neutral mark, kämpat för att inte ringa honom. Det hade tagit tid, men tid hade han gott om.

Han undrade vem hon var, egentligen. Hon hade varit sparsam med information om sig själv. Inte avslöjat mer än att hon hade en ledande position i ett företag. Förmodligen var hon van vid att skydda sig själv och sin identitet. Han

var övertygad om att hon träffade många män. Det brukade vara så med kvinnor som hade en speciell karisma. Å andra sidan var garanterat ingen av de män hon brukade träffa som han.

Tankarna rusade. Han slog bort dem när telefonen ringde. Han suckade och svarade. Det fanns inte tid. Dagens första kund skulle komma när som helst. En röst på andra sidan luren påkallade uppmärksamhet:

”Du kan väl? Snälla?”

”Jag kan inte ta emot henne”, svarade Jack, så bestämt han förmådde. På andra sidan samtalet pladdrade en kvinna högljutt. Hon brukade få behandlingar hos honom och nu hade hennes dotter ramlat av en häst. Modern, som inte hade några vidare goda erfarenheter av hur vården skött hennes rygg, ville nu skicka dottern till honom. Flickan kanske hade en spricka i nacken. Jack skulle kunna ha en ung kvinna utan puls framför sig före kvällen. Han blundade.

”Du får ringa vårdcentralen. Jag är ledsen.” Död människa på eget bord var inget att rekommendera om han ville ligga lågt.

Det var fortfarande nästintill tomt på kontoret. Han tyckte allra bäst om tiderna på dygnet som kollegerna var borta. Därför brukade han boka in klienter både på sena kvällar och tidiga morgnar. Arbetsro, kallades det. Han behövde den för att överleva vardagen. När det plingade från entrédörren stängde han ner musiken och reste sig upp.

3

”Syrran, är det något jag kan hjälpa till med?”

Viktoria Nordström blinkade till en gång extra av den oväntade frågan medan hon stoppade ner plånboken och läsglasögonen i väskan. Hon hade betalat för lunchen, förstås. Beatrice förutsatte att lillasyster Viktoria tog hand om allt.

Ett par meter från där de satt, bakom en skyddande glasvägg, löpte Grev Turegatan, som vanligt till brädden fylld av framgångsjägare. Gatan var Östermalm i ett nötskal. En man gled förbi med hakan vinklad uppåt, mot himlen. Några nätta kvinnor med ännu nättare hundar och alldeles för varma jackor för årstiden gick skrattande förbi.

Viktoria passade inte riktigt in bland människorna trots att hon både bodde och jobbade här. Det främsta incitamentet att göra karriär var för henne att stimulera en rastlös hjärna och det i sig hade tagit henne långt.

”Jag ska ut och hälsa på mormor imorgon. Du kanske kan åka dit idag, så får hon besök två dagar i följd”, sa Viktoria.

Beatrice suckade och reste sig från bordet.

”Alltså. Jag vet. Jag vet, men jag är inte säker på att jag kan idag.”

Hennes blick flackade, som alltid. Viktoria lät sin mun förbli stängd och dubbelkollade att blixtlåset över handväskan var en sluten linje.

Det hade varit en alibifråga igen. Viktoria visste att människor ibland ställde frågor de inte ville ha ett

uppriktigt svar på men hade aldrig förstått varför de gjorde så.

”Vadå, har du viktigare saker för dig? Hon kommer inte leva länge till.” Viktoria var medveten om att hon fräste, men hennes storasyster fann alltid ursäkter och fick aldrig något gjort. Hur Beatrice lyckats bestämma sig för att skaffa två barn var obegripligt.

”Du behöver inte låta så hård! Tror du inte att jag försöker?” Beatrice ryggade tillbaka med både kropp och röstläge, hamnade alltid på defensiven. ”Jag har faktiskt väldigt mycket att göra på jobbet!”

Beatrice tittade på klockan. Det brände bakom Viktorias blick. Hon borde veta bättre. De flesta tog för givet att hon saknade känslor. Ingen visste fullt ut hur ledsen hon kunde bli.

”Så mycket att du inte kan avvara en timme på kvällen?” sa Viktoria.

”Du bor ju bara en kvarts promenad från vårdhemmet”, sa Beatrice.

”Och jag är redan där flera gånger i veckan.”

Systrarna följdes åt. Deras respektive kontor låg i samma kvarter, ett stenkast från Stureplan. Viktoria orkade inte maskera sin besvikelse. Vår luften slog mot hennes ansikte. Det var hon som drog hela lasset. Mamma vågade aldrig ifrågasätta äldsta systemen. Beatrice var och hade alltid varit favoritdottern.

”Du är så duktig så”, sa Beatrice.

”Tack.” Viktoria tyckte att hon var duktig och svarade därefter, även om hon lärt sig känna igen hur sarkasm och ilska lät när den kom ur systemens mun.

”Jag har en familj att tänka på”, sa Beatrice och lät ännu argare.

Kylan letade sig in under Viktorias sjal, fick henne att skaka. De stannade till på trottoaren.

Viktoria och Beatrice var exakt lika långa. Bara ett år skilde mellan dem, men ingen skulle någonsin förväxla dem. Viktoria hade långt, svallande rödbrunt hår långt ner över ryggen, Beatrice hade grått, tunt hår, uppsatt i en stram hästsvans. Det var lustigt hur genetiken fungerade. Utseendemässigt var Beatrice en yngre kopia av deras mor. Viktoria hade inte mycket gemensamt med dem, varken till det yttre eller inre. Hon tyckte om sin far. Han var en kraft, men bodde så långt norrut att det knappt fanns väg så att den räckte hela vägen fram. Som om han försökt ta sig så långt från sin före detta fru - och alla andra människor - som möjligt. Tanken roade henne.

Det var så länge sedan han flyttat. Beatrice och mamma hatade honom för att han bara försvunnit. Viktoria hade inledningsvis försökt hata honom, men hade aldrig lyckats.

Hon undrade hur länge det var kutym att hata varandra.

"Du gör förstås som du vill, det är upp till dig", konstaterade Viktoria och lämnade systemen bakom sig med vetskap om att besöket skulle utebli. Hon hade själv suttit där hela kvällen igår och skulle dit även denna kväll. Hon skulle behöva skjuta på sina planer. Fan också.

Jack.

Klackarna slog en ilsken melodi mot trottoaren när hon riktade stegen mot kontoret. Viktoria hade förvånat sig själv med att säga ja när Jack bjudit ut henne. Hon hade gått med på att mötas en kvart. Stående. Utomhus. Hon avskydde dejter, att sitta pliktskyldigt och prata med någon, bara för att upptäcka att man på sin höjd skulle få ligga efteråt. Det kunde hon göra utan dejt. Det var också därför hon använde modern teknik istället för att hålla på och göra en massa onödigt förarbete.

Viktoria hade lärt sig att strunta i den intellektuella nivån. Hon fokuserade på att få se vackra kroppar, röra vid dem och stilla sina begär. Reflexen att säga ja till att träffa

Jack hade triggats av att något förvånat hade blänkt till i hans ögon, som om han nästan ångrat att han ställt en så idiotisk fråga.

Förutom att han hade en rapp mun var han snygg, smart och hade humor. Ändå var det som att något rubbade balansen. Hon var säker på att hennes intellekt skulle knäcka även denna nöt, men under tiden tänkte hon roa sig med honom. Var det förströelse han var?

Jack.

Hon sände ett meddelande till honom och sköt fram deras träff.

Vid dörren in till jobbet satt en tiggare lutad mot väggen, höll en pappskylt framför sig. Allt var som vanligt.

Kent Wallsten satte armbågen i sidan på Viktoria för tredje gången inom loppet av minuter. Auktionssalen saknade syre, den var istället full av tunga parfymer, sådana som äldre kvinnor ofta föredrog. Och rakvatten som slog an klassiska toner. Han hade fångat upp Viktoria när hon kommit tillbaka till jobbet efter lunchen, föreslagit att de skulle gå hit en timme för att "skingra tankarna".

Viktoria trivdes i det här rummet, brukade gå hit så ofta hon kunde. Hon var fortfarande arg på Beatrice, men fokus skiftade med ens. Det här var inte bara en vanlig visit. Hon hade hittat något hon tänkte bjuda på.

Kents högra kostymben skakade. Han kunde inte sitta stilla på sin stol. Frågan var om han var frustrerad, upphetsad eller arg. Kanske allt på en gång. Färgerna sprakade över tavlan. Det var som om den beskrev Viktorias innersta: ett hjärta, som flöt eller svävade. Blodet såg ut att stanna i bilden enbart tack vare ramen.

"Det här är nya Damien Hirst, jag lovar", väste hon.

Tavlans namn var *Rött hjärta*. Hon tyckte om tydligheten i bildspråket och att namnet antydde att det kunde finnas

hjärtan i andra färger. Det gav henne hopp. Den här tavlan skulle hon ha. Kent skruvade på sig. Kanske kände han av hennes beslutsamhet. En glimt av hennes själ skulle inte auktioneras bort till mannen med silversprängt hår som satt på andra sidan salen, som var så rik att han bar en fattig mans kläder. Det var ibland så, hade hon märkt i sina kretsar, att människor klädde sig allt enklare och brydde sig allt mindre om yttre attiraljer i samma takt som deras förmögenhet växte. Kanske hann de aldrig göra av med pengarna för att de jobbade för mycket eller också blev de förmögna just för att de inte hade några egentliga omkostnader.

I sitt yrke köpte och sålde Viktoria byggnader. Stora ting man kunde ta på. Vid sidan av handlade hon med optioner, för att det höll hennes hjärna i trim. Och sedan var det konsten. Men den var ingen hobby. Hon gjorde alltid saker på allvar.

Hon lämnade ytterligare ett bud. Silvermannen satt stilla. Det gjorde inte Kent.

"Jag var hos McGabe för en månad sedan och fick lite ny information", försäkrade Viktoria honom. "Jag vet att det här är ett bra namn."

"Men för i helvete, det är en förmögenhet."

"Tyst nu, chefen."

Kent tittade upp i taket, hon såg honom i periferin. Ja, han var hennes chef. Och det här var ett intresse de råkade dela, även om han gjort klart för henne att hon gick honom på nerverna med sina drastiska inköp.

När affären var avslutad reste hon sig upp och gav silvermannen en kort blick. Han var högröd i ansiktet.

"Nu kan vi gå tillbaka till jobbet!" sa Viktoria. "Tack för att du följde med."

"Vi skulle ju bara titta", sa Kent uppgivet.